

РЕШЕНИЕ

№ 6423

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 20.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6459** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 184, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. Партер, офис 5, представлявано от П. Д., управител срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С523-0459735 от 11.06.2020 г., издадена от Л. Х., на длъжност началник на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален Контрол“ при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят сочи, че заповедта е издадена в противоречие на материалноправните разпоредби, при несъответствие с целта на закона, поради което е незаконосъобразна и необоснована. Твърди, че неправилно административния орган е приел, че е налице нарушение на чл. 7, ал. 1 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изчисленията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин на МФ във вр. с чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС. Сочи се, че заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка и в противоречие практиката на ВАС. Излагат се и доводи за нарушение на принципа на съразмерност залегнал в чл. 6, ал.2 от АПК. Не били налице и доказателства за това, че жалбоподателят е целял отклонение от данъчното облагане. Иска се отмяна на наложената ПАМ.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез

процесуалния му представител адв. З., поддържа жалбата по подробни изложени доводи в хода по същество на делото. Претендира разноси, като представя списък на разностите по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Л. Й. Д., на длъжност началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Оперативни дейности“ при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрк. И., оспорва жалбата като неоснователна. Моли издадената заповед за прилагане на принудителна административна мярка да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представения по делото и кредитиран като писмено доказателство Протокол за извършена проверка № 0459735 от 03.06.2020 г., се установява, че на посочената дата, в 11.43 ч, била извършена проверка от длъжностни лица при ТД на НАП – С. на търговски обект – автомати на самообслужване за продажба на услуги с ел. захранване – 5 броя /4 броя за измиване на автомати и 1 брой прахосмукачка/, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], при която било констатирано, че дружеството жалбоподател не е изпълнено задължението за монтиране, въвеждане в експлоатация и използване на регистрирано в НАП ФУ вградено в автомат на самообслужване /Ф./ с електрическо захранване. Проверяващите са извършили контролно покупка на услуга – измиване на автомобил /изплакване/ от проверяваните автомати на самообслужване на стойност 1.00 лева, заплатени в брой от старши инспектор по приходите в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, като продажбата не е регистрирана чрез Ф. и не е бил издаден визуализиран фискален бон, което представлява нарушение на чл. 7, ал. 1 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ във вр. с чл. 186, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДДС.

С оглед на така извършената проверка на 03.06.2020 г., началникът на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Оперативни дейности“ при ЦУ на НАП, е издал оспорената в настоящото производство, заповед № ФК-С523-0459735 от 11.06.2020 г., с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗДДС, е наложил на [фирма] принудителна административна мярка (ПАМ) - запечатване на търговски обект – автомати на самообслужване за продажба на услуги с ел. захранване – 5 броя /4 броя за измиване на автомати и 1 брой прахосмукачка/, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и е забранен достъпът до обекта за срок от 14 дни. В заповедта са изложени мотиви, че срокът на запечатването се определя съобразно тежестта на нарушението и последиците от същото, начинът и вида на организиране на отчетността, които са довели до извършеното деяние, както и с оглед факта, че нарушителят отдавна извършва търговска дейност и е наясно с конкретните изисквания за нея и с начина на организация на същата.

По делото са приобщени като доказателства и представените такива с жалбата и с административната преписка писмени документи.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от [фирма], който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК. Жалбата е

подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 във вр. с ал.2 и ал.3 от АПК и се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С523-0459735 от 11.06.2020 г., с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗДДС във вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ и чл. 187 от ЗДДС, началникът на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Оперативни дейности“ при ЦУ на НАП е наложил на [фирма] принудителна административна мярка (ПАМ) - запечатване на търговски обект - автомати на самообслужване за продажба на услуги с ел. хранване – 5 броя /4 броя за измиване на автомати и 1 брой прахосукачка/, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и е забранен достъпът до обекта за срок от 14 дни.

Принудителната мярка „запечатване на обект“ е с превантивна цел, която в случая е налице, тъй като към момента на постановяването ѝ дружеството не е било преустановило дейността си, т.е. съществува възможност за извършването и на друго нарушение, свързано с неиздаване на документ за извършено плащане.

При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Съгласно чл. 186, ал. 3 ЗДДС, принудителната административна мярка по, ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото заповед № ЗЦУ - ОПР -16/17.05.2018 г., началниците на отдели "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" в ЦУ на НАП са определени да издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка „запечатване на обект“ по чл. 186 ЗДДС. С оглед на това съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Спазени са изискванията за форма на административния акт, като не се установяват допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Изложените от жалбоподателя възражения в тази насока не се споделят от съда.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ, лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта, а съгласно чл. 7, ал. 2 от същата Наредба, не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по чл. 3 без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. Разпоредбата на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "б" ЗДДС предвижда, че ПАМ запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда или начина за въвеждане в експлоатация или регистрация в Националната агенция за приходите на фискалните устройства или интегрираните автоматизирани системи за управление на търговската дейност.

В случая няма спор, че адресата на наложната ПАМ [фирма] е задължено лице по чл. 3 от Наредбата, поради което е било длъжно да регистрира и отчита всяка продажба,

включително и когато извършва услуги чрез автомат на самообслужване, чрез фискално устройство, който се вгражда в автомата.

От ПИП № 0459735 от 03.06.2020 г., съставен на основание чл. 50, ал. 1 от ДОПК, който като официален документ се ползва с обвързваща доказателствена сила, се установява, че в търговския обект работят на самообслужване 5 броя автомати /4 броя за измиване на автомати и 1 брой прахосмукачка/, които не са свързани с Ф.. Протоколът има необходимото съдържание по чл. 50, ал. 2 от ДОПК – съдържат номер и датата на съставянето му, името и длъжността на органа, който ги е съставил, и на органите, които са извършили действията, индивидуализиращите данни за проверяваното лице, датата и мястото на действията, времето, когато са започнали и завършили действията, извършените действия, установените факти и обстоятелства, събраните доказателства.

Доказателства оборващи констатациите на органите по приходите отразени в протокола по чл. 50, ал.1 от ДОПК не са ангажирани от страна на жалбоподателя в настоящото производство, а именно относно изпълнението на предписанията в чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ изисквания.

След като проверяваният обект има характеристиките на търговски обект, то съгласно Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства дружеството е следвало да монтира, въведе в експлоатация и използва регистрирано в НАП фискално устройство, чрез което да отчита извършените продажби на стоки в обекта чрез издаване на фискална касова бележка. Между страните не се спори, че към датата на проверката на 03.06.2020 г. такова ФУ в обекта не е било налично, поради което съдът намира, че дружеството е нарушило нормативно установения ред за отчитане и регистриране на продажби по чл. 7, ал. 1 от цитираната Наредба.

Наред с това, съдът намира, че процесната ПАМ е мотивирана за налагане на срок на принудителната административна мярка. В конкретния случай такава преценка е била направена и подробно аргументирана от административния орган с мотиви, които съдът намира за напълно достатъчни за формиране на извод относно спазване изискванията на съразмерност, приложими при упражняването на оперативна самостоятелност - в оспорения акт се съдържат конкретни обстоятелства, при които е извършено нарушението, посочено е, че продължителността на срока е определен с оглед начина и вида на организиране на отчетността, които са довели до извършеното деяние, както и факта, че нарушителят отдавна извършва търговска дейност и е наясно с конкретните изисквания за нея и с начина на организация на същата,

По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б“ ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли разпоредено запечатване на обекта. Тъй като в случая забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, където е извършено нарушението. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази ѝ част.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е законосъобразен, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

На основание чл. 143, ал. 4 АПК в полза на ТД на НАП-С. следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Воден от горното, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С523-0459735 от 11.06.2020 г., издадена от Л. Х., на длъжност началник на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален Контрол“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. Партер, офис 5, представлявано от П. Д., да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: